

Ο Φιλολογικός Σύλλογος «Σωκράτης»

πανηγύρισε τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης παρασκευῆς ἐν τῇ αἰθίουσῃ τῆς ἐμπορικῆς λεσχῆς λαμπρῶς φωταγωγημένης καὶ ἐστολισμένης δι' εἰκόνων τοῦ 1821 τὴν ἐπέτειον τῆς 25 Μαρτίου ἐν μέσῳ ἀπειρών προσκεκλημένων ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ἀπουσιάσαντος τοῦ ἐπιτίμου προέδρου, προσεκλήθη ἔτερον ἐπίτιμον μέλος ὁ κ. Θ. Γ. Κολοκοτρώνης, ὅστις ἀμα τῇ καταλήψει τῆς ἐδρᾶς ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῆς συνεδρίασεως διὰ τῶν ἀκολούθων:

«Ομολογουμένως, φίλοι, ἡ κατάστασις τῆς Ἑλλάδος σήμερον εἶναι ἀπελπιστική καὶ δύναται τις νὰ σκεφθῇ πρὸς τί αἱ ἑορταὶ αὐταῖ; ἀλλ' ὁ Σύλλογος «Σωκράτης» ἔχων τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ἐλπίδας εἰς τὸν θεόν, οὐχὶ μόνον δὲν ἀπελπίζεται, ἀλλὰ πιστεύει ἀκραδάντως, ὅτι θὰ παρέλθῃ καὶ ἡ βαρυχειμωνιὰ αὐτῇ καὶ θ' ἀνατείλωσιν ἐκ νέου ἔκριναι ἡμέραις εἰς τὴν νῦν ἀτυχῆ πατρίδα. Καὶ διὰ τοῦτο χωρεῖ πρὸς τὴν τελετὴν τῆς ἐπετείου ἐθνικῆς ἑορτῆς ἐνθουσιωδῶς, οὓς πάντοτε, ἀφοῦ προεκφράσῃ τὴν βαθεῖκην εὐγνωμοσύνην του εἰς ταὶς κυρίας καὶ τοὺς κυρίους, οἵτινες τόσω προθύμως ἐδραμον, ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων, εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Συλλόγου ὥπως συμμεθέξωσι τῆς χαρᾶς του.»

Μετὰ τὰς ὄλιγας ταύτας λέξεις ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν κ. Π. Β. Περιδῆν, τακτικὸν πρόεδρον τοῦ Συλλόγου, ἔξυμνήσαντα τὴν ἑορτὴν, ἐκφράσαντα ὄρθιὰς κρίσεις ἐπὶ τῶν ἐνεστώτων καὶ προκαλέσαντα ζωηρὰ χειροκροτήματα.

Μεθ' ὁ ἔληξεν ἡ συνεδρίασις διὰ τῶν ἀκολούθων τοῦ ἐπιτίμου Προέδρου.

«Καὶ πάλιν εὐχαριστοῦμεν ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου τοὺς καλοὺς ἐπισκέπτας εὐχόμενοι νὰ συγαντηθῶμεν τὴν

ἐπέτειον τῆς ἀκολούθου, εἴτε ἐνταῦθα, εἴτε ἀλλαχοῦ ὑπὸ αἰσιωτέρους οἰωνούς.»

Τὸ Προεδρεῖον διέμεινε μέχρι τῆς ἀποχωρήσεως ἀπάντων, ἐνῷ ἡ μουσικὴ τοῦ πυροβολικοῦ, ἡτις ἀπ' ἀρχῆς καθ' ὅλας τὰς διακοπὰς ἐπαιάνισε τοὺς ἔθνικοὺς ὕμνους, ἐπικινέντων ὀρχήσην ὁδοιπορικόν.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Θὰ ἔχωμεν λοιπὸν μετ' ὄλιγας ἡμέρας καὶ τοὺς καλοὺς μας ἀνεψιοὺς, οἱ ὅποιοι ἐκ τῶν ὄνομάτων αὐτῶν φαίνονται ἔξι, ἀλλ' εἶναι μόνον δύο, καὶ ἔχουν ἀπὸ τρία ὄνοματα, ἀν καὶ ἔχουν ἔνα πατέρα, διύτι ἐσχον τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ ἔχουν πολλοὺς ἀναδόχους. Οἱ ἀνεψιοὶ μας εἶναι καλὰ παιδιά, πιστεύουμεν καὶ εὔμορφα καὶ ἔξυπνα, ἀφ' οὐ ἔχουν τοιούτους γονεῖς, πατέρα τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας καὶ μητέρα τὴν ἀδελφὴν τοῦ βασιλέως μας. Οἱ ἔνας εἶναι δεκαεπτατεῖς, ὁ ἄλλος δεκαοκτατεῖς. Θὰ γίνουν πολλαὶ διασκεδάσεις πρὸς τιμήν των. Νὰ ἴδουμε πολλαὶ θὰ τοὺς ῥιχθοῦνται ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν μας, διὰ νὰ τοὺς ἀγκυστρώσουν ὡς γαμβρούς. Διάτι τώρα αἱ ὑψηλαὶ μας κυρίαι κάτω ἀπὸ πρίγκηπας, λόρδους καὶ πρέσβεις, δὲν καταχαίνουν.

«Ο κ. Φώρδ αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ἐνασχοληθῇ μόνον καὶ μόνον πῶς νὰ διασκεδάσῃ τοὺς μικρούς· ὥστε, ἀς ἀπελπισθοῦν καὶ αἱ μικραὶ μας.

Λυπούμεθα πολὺ διότι τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης περιηλθεν εἰς πολὺ κρίσιμον θέσιν πολεμούμενον ἀπὸ ἐν

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛΑ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(Ἔριθ. 277).

Ἐννοήσας τὴν ἀπάτην μου, ὅτι δὲν εἶχα νὰ κάμω πλέον μὲ δικόν μας ἀλβανὸν, κατελήφθην ὑπὸ πανικοῦ. Ἀντ' ἀπαντήσεως ὁ ἀλβανὸς δι' ἵσχυροῦ ὡθισμοῦ μὲ ἡνάγκασε νὰ βαδίσω πρὸς τὴν Μακρυνίτσα.

Δὲν ἔβαδίζα, ἀλλ' ἐκινούμην αὐτομάτως ὑπὸ δεινῆς ἀπελπισίας κατεχόμενος. Εἰσήλθομεν εἰς τὴν Μακρυνίτσαν, ὅπου οἱ τούρκοι βλέποντές με ὥχρον καὶ τρέμοντα ἐξεκαρδίζοντο ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἐδέχθην ἀρκετὰ πτύσματα καὶ ὀλίγαις σθερκαῖς παρὰ τοῦ συνοδεύοντός με ἀλβανοῦ, ὅστις ἐνημερίζετο εἰς τοὺς χαριεντισμοὺς τούτους ὥπως ἐπὶ μαλλον διεγείρη τὸν γέλωτα τῶν ὄμοθρόσκων του.

Καθ' ὅδον συνήντησα Μακρυνίτσας τινας, οἵτινες ὑποσείσιτο τὴν κεφαλὴν ἐψύθυρίζον: — Φτωχέ, τί ἔχεις νὰ τραβήξῃς.

— Μωρὲ, δὲν ὑπάρχεις ἐδὼ κάνεις χριστιανὸς νὰ πῆ

ἔνα καλὸ λόγο νὰ μὲ σώσῃ;

Μία φωνὴ ἡκούσθη ἐκ παραθύρου τινος πρὸς τὴν ἐπίκλησίν μου.

— Πόλεμο, αἱ;

Ἐν τούτοις ἥχθην πρό,—ποτον νομίζετε;—τοῦ Ἀμοῦς ἀγα, ὃχι τοῦ ἐν Ἀγυιᾷ, ἀνδρὸς ἐμπειροπολέμου καὶ καπιτανοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἀλλοῦ, τοῦ διαβούτου Ἀμοῦς ἀγα, τοῦ κακούργου καὶ θηριώδους.

Επαλωμένος στὸ μεντέρι του ὁ Ἀμοῦς ἀγας ἐρρόφη ραχατικῶς τὸν ἀργιλέ του.

Εἰσελθὼν ἔβγαλα τὸν σκούφο μου πειθαρχικῶς ὑλίγον μακρὰν αὐτοῦ.

Τεμενὰ ἐκ τῆς ταραχῆς μου ξέχασα νὰ κάμω, ἡκούσθη δὲ ὅπισθεν μου τὴν φωνὴν τοῦ συλλαβόντος με ἀλβανοῦ ἀπειλητικὰ ἔπη ἀναμασσώσαν.

Εἰς χριστιανὸς ἐμεσολάβει ἐν τῇ προανακρίσει μου μεταφράζων πρὸς τὸν Ἀμοῦς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐμὲ τὸν Ἀμοῦς, φαίνεται δὲ ὅτι ὁ διερμηνεὺς οὗτος νὰ ἦτο φαῦλον ἀγαγεῖον, διότι ἀλλὰ τῷ ἔλεγα ἐγώ καὶ ἀλλα ἐκεῖνος πρὸς τὸν Ἀμοῦς μετέφερε.

Ίδού ἡ ιεροεξεταστικὴ προκατάρτισί μου.

Ἀμοῦς. Ἀπὸ ποὺ εἶσαι, κιοπέκ;

Ἐγώ. Ή ιδική μου ἡ ιστορία, ἐφέντημ, εἶνε πολὺ διήγητος. Ὁταν ἔφευγε τὸ βασάρι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ με αὐτοὺς τοὺς κακούργους ἐπαναστάτας μπήκα μέσα νὰ κάμω χάζι, ἀλλ' αὐτοὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω μ' ἔκλεψαν

μεσίτην. 'Αρσένην λεγόμενον. 'Ο κ. Ράλλης δεν θὰ εύρῃ εὐδέποτε θέσιν μεταξύ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Ποικίλης Στοᾶς τοῦ . . . 'Αρσένη!

Τί φοβερὰ κυθέρωνησι! Νὰ μὴν ἐπιτρέπῃ τὸν κ. 'Αρσένην, τὸν κ. Μητσόπουλον, τοὺς κυρίους Νεγρεπόντιδες, νὰ πωλοῦν οἱ ἀνθρώποι τύχας τοῦ Λαζαριοφόρου δανείου τῆς Τραπέζης καὶ νὰ κάμνουν τὴν τύχην τῶν. Τί σημαίνει ὅτι ἡτο καθαρὰ αἰσχροκέρδεια, ὑπ' οὐδενὸς νόμου στηριζομένη; Τί σημαίνει ὅτι ἀν ἐπέτρεπον αὐτὸν τὸ πεγνῖδι, τὸ δημόσιον θὰ ἐφορολογεῖτο ἀμείλικτα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κερδοσκόπους, οἵτινες ἀνέλαβον τὸν πόλεμον μὲ τὸν κ. Ράλλην στενάζοντες καὶ διὰ τὸ δημόσιον τακμεῖον, τὸ ὅποιον θὰ τοὺς τὰ π.ληρώσῃ.

Λυπούμεθα ὅτι ἀναγκαζόμεθα ὑπὸ αὐτηκόνου μάρτυρος νὰ διαψεύσωμεν τὴν κακὴν γειτόνισσάν μας Νέαρ 'Εφημερίδα ὅτι ὁ ζιφουλκήσας λογίας τοῦ πυροβολικοῦ ἐφώναζε: «Ζήτω ὁ Τρικούπης!» Ἐφώναζε μόνον καθὼς ὅλοι οἱ μεθύοντες: Ζήτω! Επέφτει πολὺ ἡ γειτόνισσα ἡτις κάμνει τὴν σπουδαίαν, ἀναγράφουσα τέτοια ἄνοστα χωρατά! Τί διάβολο! δὲν εἶναι κάθε μέρα πρωταπρίλια!

Μετὰ τοῦ σημερινοῦ φύλλου τοῦ **ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ** θὰ κυκλοφορήσουν εἰς τοὺς ἐντὸς καὶ ἔκτὸς συνδρομητὰς καὶ ἀναγγωνιστὰς μας ἀγγελίαι τῆς **ΔΙΕΑΠΛΑΣΕΩΣ** τῶν πανδών, τοῦ τελειοτάτου καὶ διὰ τὴν Εὐρώπην ἀκόμα παιδικοῦ περιοδικοῦ. Ο διευθυντὴς τῆς **ΔΙΕΑΠΛΑΣΕΩΣ** κ. Παπαδόπουλος ἔδειξεν ἀμερικανικὴν φιλοτιμίαν καὶ ἐνέργειαν, στρατολογήσας τοὺς ἀκμαιοτέρους καλάμους ὅπως γράφωσι τὸ περιοδικόν του. **Πᾶσα οἰκειγένεια ἐλληνικὴ πρέπει νὰ τὸ ἔχῃ.**

καὶ μὲ πῆραν μαζύ των, χωρὶς ἔγῳ νὰ τὸ θέλω.

'Αλβαρός. Ψέματα, πασσά μου, ὁ κιαφίρης, ὅταν τὸν ἐπικινανεῖ καὶ ἐπολέμαχε

'Εγώ. Τὸ τουφέκι τὸ εἰχα γιὰ νὰ προφυλαχθῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐππναστάτας, γιὰ νὰ μὴ μοῦ κλέψουν τὴν κάππα καὶ πεθάνω ἀπὸ τὸ κρύο. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, καὶ ἂν λέγω φέματα, κρεμάστε με.

'Αμούν. Καὶ τί ἡλθες νὰ κάνης δῶ, γκιασούρ, πεζεθέν;

'Εγώ. Εφέντημ δὲν ἡλθα νὰ κάμω τίποτα, διότι τὸ μπορῶ νὰ κάμω ἔγῳ, ἔνα ξερὸ κορμί ἐναντίον τόσων ἀδρείων στρατιωτῶν καὶ μάλιστα διοικουμένων ἀπὸ ὑμᾶς τὸν περίφημον ἀρχηγὸν, τοῦ ὅποιου τὸ ὄνομα διὰ τὰς ἀνδρογυθίας εἴνε γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν ύφιλίον.

'Αλβαρός. Εκεῖ ποῦ σ' ἐπιασε δὲν ἐγινότανε δόπλεμος;

'Εγώ. Μάλιστα, κύριε ἀλβανὲ, ἐγινότανε, καὶ ἔγῳ εὐρέθηκα ἐκεῖ γιὰ νὰ τοὺς ζωγραφίσω, διότι είμαι ζωγράφος μάλιστα τὴν ώραν ποῦ μὲ συνέλαβες καταχινόμουν νὰ ζωγραφίσω καὶ σὲ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόθυμασκ διότι μὲ εἰχες συλλάβει.

(·Η συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Παληγάνθρωπος.

Μᾶς ἀπελπίζουν πολὺ οἱ ἀπελπισμοὶ τῆς φύλης 'Εφημερίδος περὶ παντὸς ζητοῦντος νὰ πράξῃ τὸ καλὸν καὶ δεικνύοντος ὅτι ἔχει καὶ τὴν δύναμιν ὅπως τὸ πράξῃ, ἡ 'Εφημερίδα τῆς ὅποιας ἡ κοιλία, ως νὰ ἡτο Λεξικὸν τοῦ Ερρίκου Στεφάνου, ἔχωνευσεν ὅλους τοὺς ἀπὸ καταβολῆς τοῦ κόσμου κηφήνας ως μεγάλους ἀνδρας, καὶ διὰ τοὺς ὅποιους ἐπὶ ἐννεαετίαν ὅλην μετεμόρφωσε τὴν γραφήν της εἰς λύραν κραβατίτικήν. "Αν ὁ διευθυντὴς τῶν ταχυδρυμέων εἶναι νησσάριον, ἡ 'Εφημερίδα βεβαίως εἶναι κυνηγοῦσα τὰ νησσάρια. 'Αλλ' εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἐκκολαπτικῆς εἶναι εἰδικώτερος ὁ διευθυντὴς τῆς 'Εφημερίδος, ως χρηματίσας πτηνοτρόφος. Καὶ ως τοιούτος —ἄν καὶ ἀπέτυχεν ἡ ἐπιχείρησις ἐκείνη—ἀλλ' ὅχι βεβαίως ἐλλείψει γνώσεων—πρέπει νὰ ζεύρῃ ὅτι πρὶν παρέλθη ἡ ώρισμένη προθεσμία τῆς ἐκκολάψεως, δὲν μεταβαίνει εἰς τὸν φούρνον ὁ κ. Κορομηλᾶς καὶ μὲ θυμωμένην γλώσσαν διατάσσει νὰ πετάξουν τὰ σύγχα διότι δὲν θὰ γνάλουν πουλιά. "Αν ἐπερίμενε καὶ τὸν κ. Μανσόλαν, νὰ δείξῃ τὰ ἔργα του, ὅσον ἐπερίμενε καὶ τὰ σύγχα του, νὰ βγάνουν πουλιά, δὲν θὰ περιήρχετο εἰς θέσιν νὰ ἔξυμνῃ τὸ τι θὰ ἔκαμνε ὁ φίλος του καὶ φίλος μας κ. Κροκιδᾶς ἀν τὸν σφινναν, νὰ μὴ βλέπῃ δὲ τὸ τι κάμνει ὁ κ. Μανσόλας. 'Ένεσπειρε τρομοκρατίαν εἰς ὅλους τοὺς ταχυδρομικοὺς ὑπαλλήλους, τῶν ὅποιων οἱ πλεῖστοι μικρὰν ἔβλεπον διαφορὰν μεταξύ τοῦ δεκά μου καὶ δικά σου. Τὸ νομίζει μικρὸν τοῦτο ἡ 'Εφημερίδα; 'Απολύει τοὺς παλαιοσχολίτας, τοὺς ἀνικάνους, καὶ εἰσάγει δραστηρίους καὶ φιλοτίμους νέους εἰς τὴν ὑπηρεσίαν· καὶ αὐτὸ τὸ θεωρεῖ τίποτε; "Εδωσεν ὄψιν καὶ πρᾶγμα δημοσίου Καταστήματος εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, τὸ ὄποιον ἐπὶ ὅλων τῶν προκατόχων του ἡτο χάρι; Λογίζεται καὶ αὐτὸ μεταξύ τῶν θεατρικῶν προγραμμάτων ὑπὸ τῆς 'Εφημερίδος; 'Ο κ. Μανσόλας μάλιστα τὰ ἀπεσκοράκισε—κακῶς ποιήσας—καὶ ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ Ταχυδρομείου ὅπου συνήθως ἐκολλῶντο οἱ μαργυρῆται οὗτοι τοῦ θεάτρου Εὐτέρπης καὶ τῆς παντομίμας Γαμβέττας. Προπαρακενάζει νομοσχέδια μεταρρυθμιστικὰ καὶ τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῆς ταχυδρομικῆς λειτουργίας· τὰ νομοσχέδια αὐτὰ θὰ περάσουν ἀπὸ τὴν Βουλὴν καὶ θὰ ψηφισθοῦν· οὔτε θὰ διοικούμεθα πλέον μὲ μυαλά καὶ νόμους τοῦ 1837! Καὶ τοῦτο δὲν εὑρίσκει χάριν πρὸ τῆς ἀμειλίκτου 'Εφημερίδος; "Επὶ τέλους ὁ νέος Διευθυντὴς δὲν ὄμολογεῖ ως διαταραστής τοῦ Καραμίζενου ὅτι δύναται νὰ μεταρρυθμίσῃ μόνος του τὸ Ταχυδρομεῖον· καὶ διὰ τοῦτο μετεκαλέσατο ἐκ Βελγίου εἰδικὸν διοργανωτήν. Εἶναι καὶ διὰ τοῦτο ἀξιον τῆς εἰρωνίας τῆς 'Εφημερίδος, ἡτις ἐδιαπάνησε τόσον εύμορφογραμμένην λίμαν διὰ νὰ μὴ μας εἰπῇ τίποτε; 'Ημεῖς ὅμως νομίζομεν ὅτι τῆς εἰπαμεν κατεῖ.

Μεταξύ δύο χωρικῶν πρὸ τοῦ 'Απόλλωρος καὶ τῆς Αθηνᾶς τῆς 'Ακαδημίας:

— Βρὲ γιατί ἡ 'Αθηνᾶ βαστάει τόσο ψηλὰ τὴν ἀσπίδα;

— "Αμ γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸν 'Απόλλωνα τσητσῆδε.

Η ΔΑΜΑΣΙ. ἡ περιζήτητος ἀγγλεικὴ δαμασί, γυνσία, καὶ ὅχι μεταδοτικὴ γενεαλογικῶν νοσημάτων, ἡλθεν εἰς τὸ Φαρμακευμπορεῖον τοῦ κ. **Ολυμπίου**, (Οδὸς Ερμοῦ ἡρ. 206.)